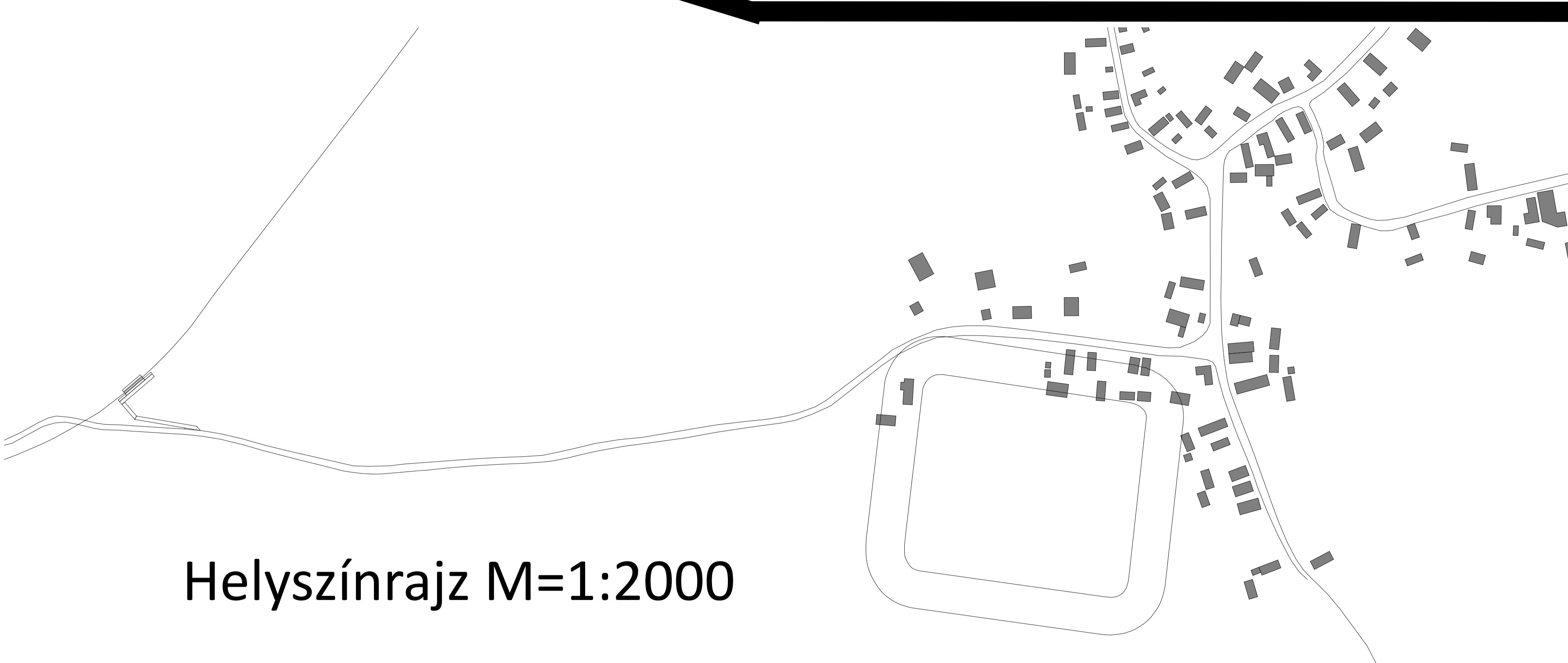


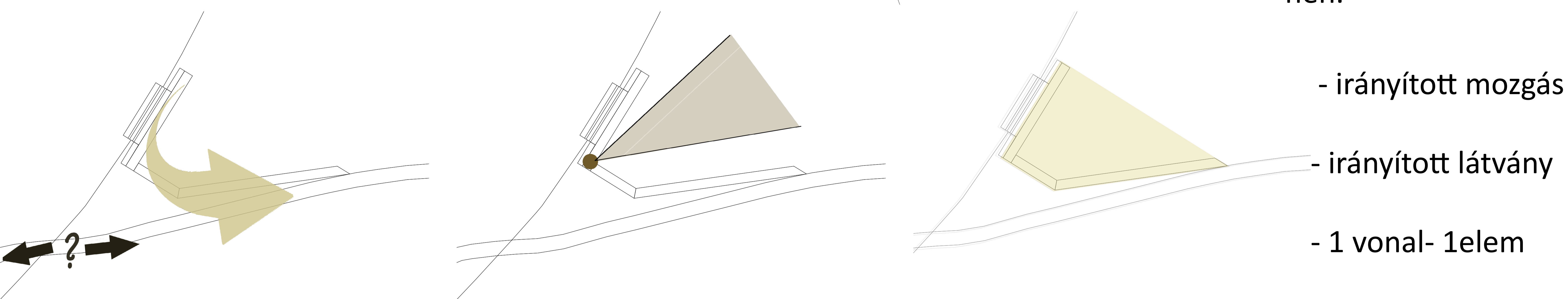
Egy kultúra kapuja

TDK - Mikháza - Kisvasútállomás

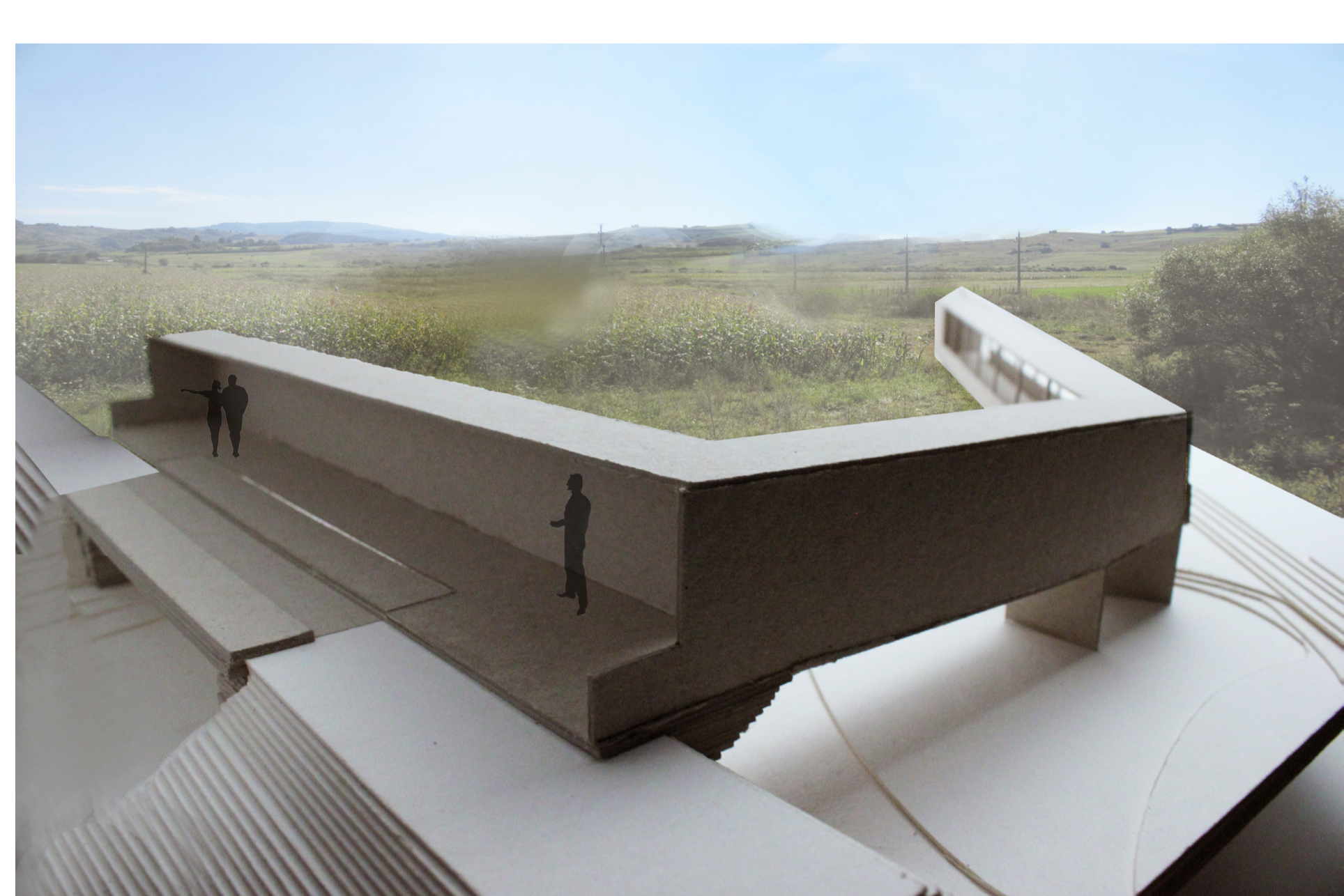


Kezdeti tanulmányaink a megérkezés pszichológiájára koncentráltak. Mit látunk először? El tudunk-e indulni a célul kitűzött helyhez? Mennyire tudunk tájékozódni egy idegen környezetben?

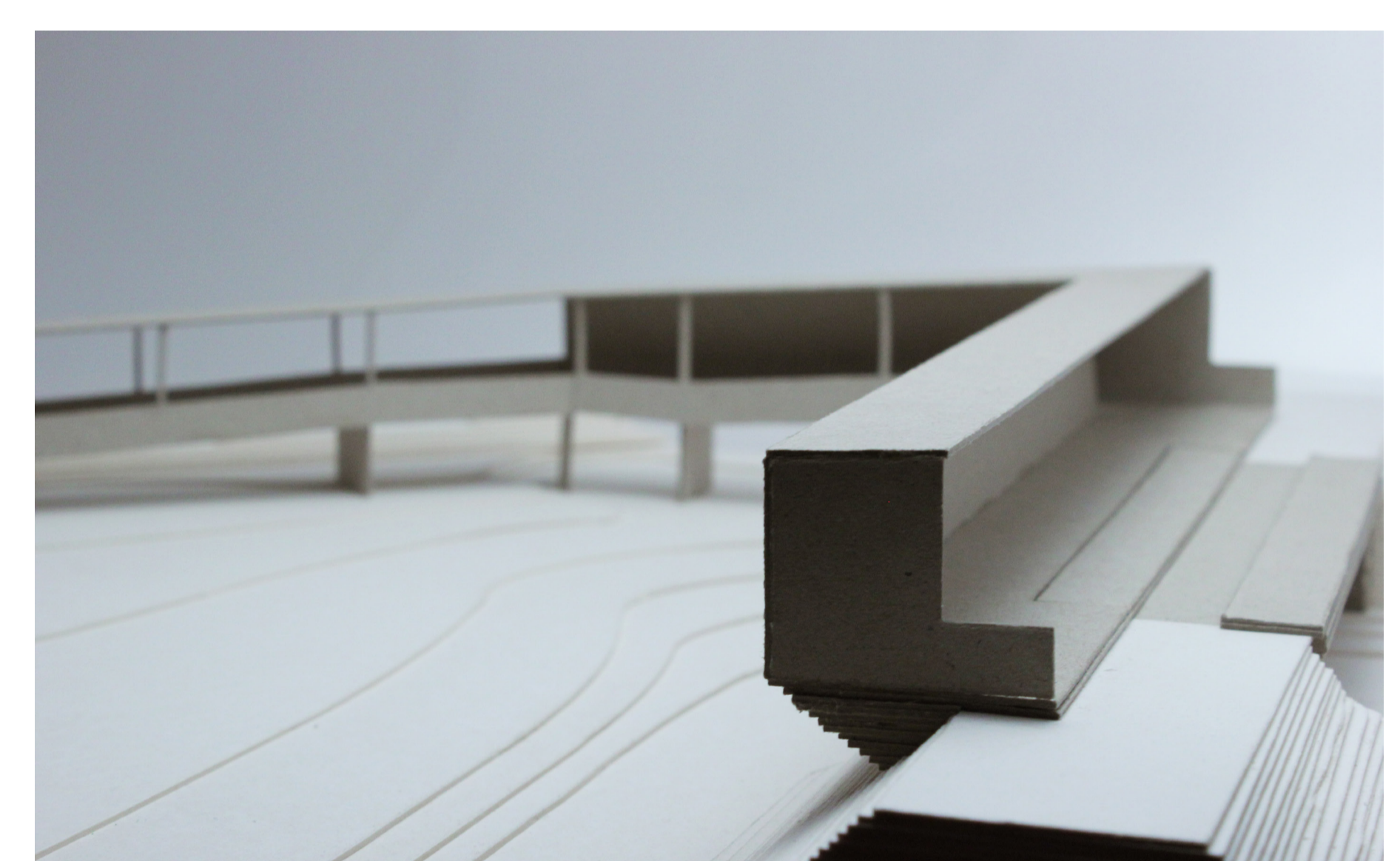
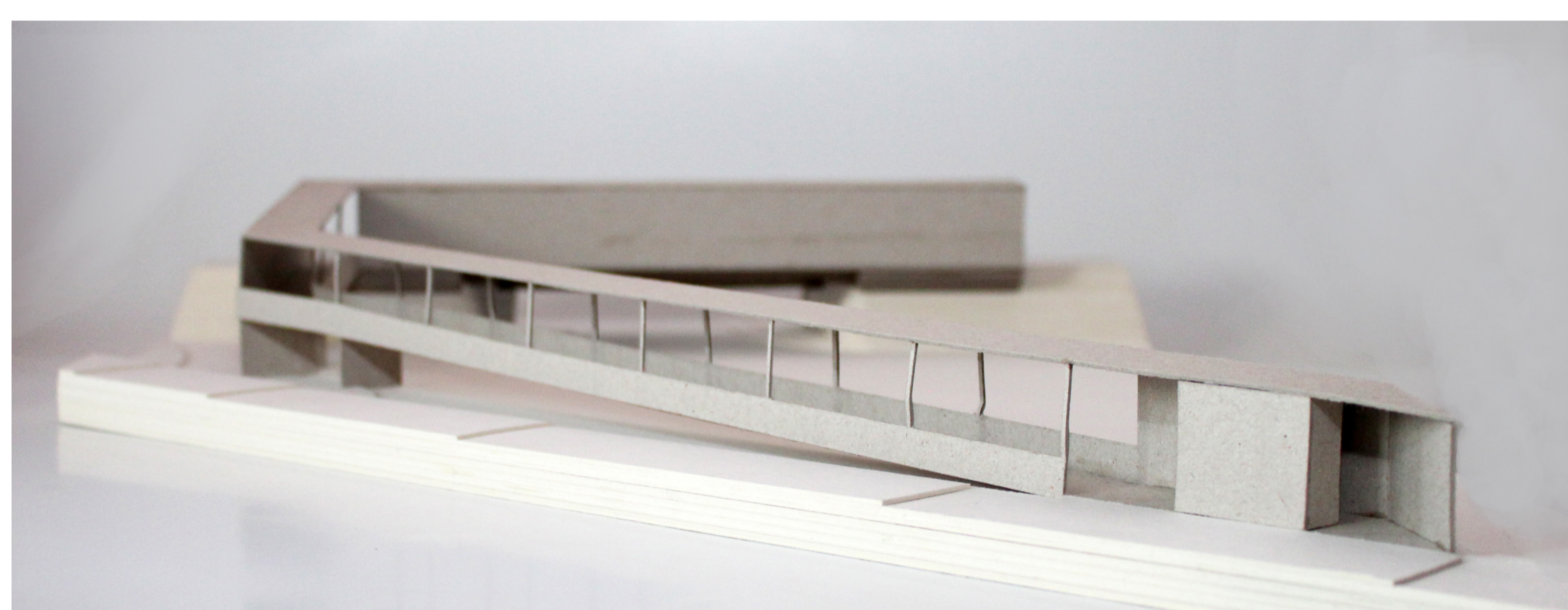
Tervünk ezekre a kérdésekre kereste a válaszokat az építészet eszközeivel. Az irányítottság hiányát találtuk a legfontosabb problémának az adott helyszínen.



- irányított mozgás
- irányított látvány
- 1 vonal- 1elem



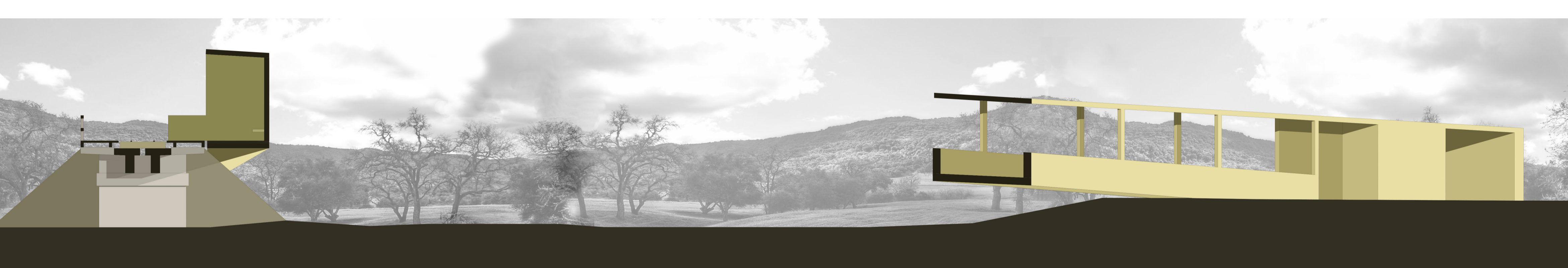
Látványtervek
Makettfotók



Alaprajz M=1:100

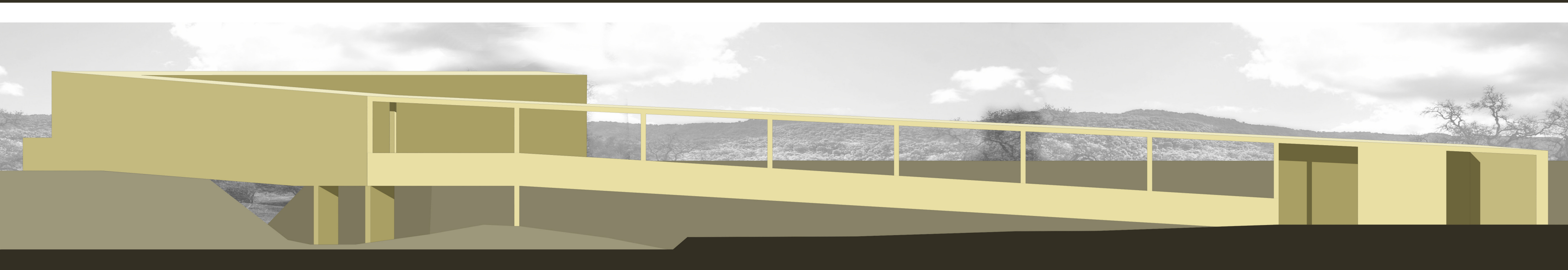
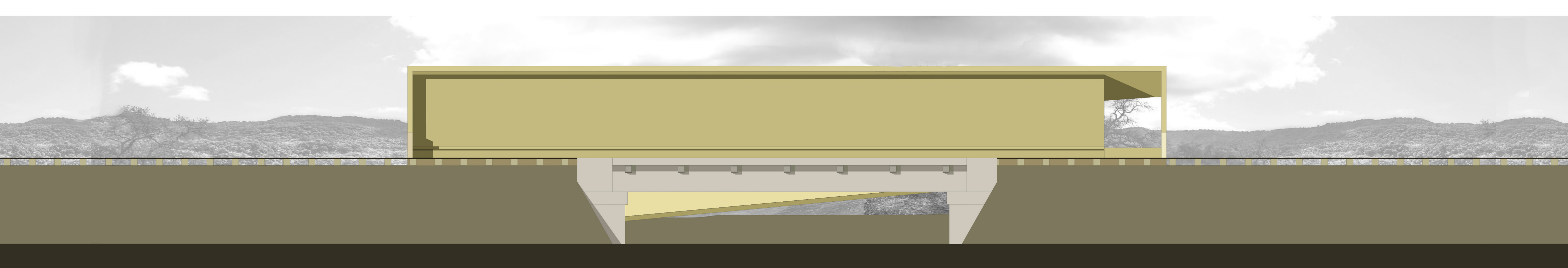
A megállóból Mikházára való eljutás nehézkesnek bizonyul, ugyanis amint leszállunk a vonatról útelágazáshoz érkezünk és feltehetjük a kérdést, merre is induljunk el? Tervünkben erre konkrét választ adunk. A peron önmagában "zárt", nem nyújt kitekintést semmilyen irányban. Azonban egy pontján konkrétan Mikházára irányítja a leszálló közönség figyelmét. Innentől tudjuk hova is kell mennünk.

A falak irányít nyujtanak miközben információkkal szolgálnak az ide érkezőknek bemutatva a helyi kultúrát.



Metszetek M=1:100

Tömegünk kialakításánál fontos szerepet játszott az egység figyelembe vétele. Egyetlen útvonalat szerettünk volna megjeleníteni. A szintkülönbségek miatt sem szerettük volna megtörni a tömegünket. Egységes a lejtése az "útnak" és a tető esésvonalának. Így alkotva egyetlen térbeli irányvonalat, amely kapuként biztosít átjárást Mikházára.



Homlokzatok M=1:100

EGY KULTÚRA KAPUJA

MŰLEÍRÁS - KISVASÚTÁLLOMÁS

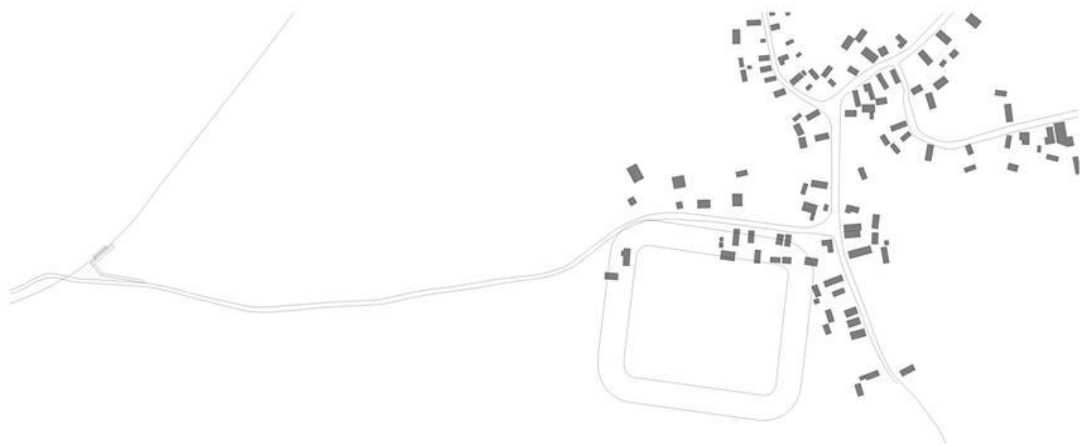
Junó György - Kaiser Panka

Mikháza Marosvásárhelyhez közel, Maros megyében, a gyönyörű Erdélyben található. A falu határában húzódnak a római kori limes építményeinek romjai és maradványai, amelyekkel kapcsolatban ismét sok régészeti feltárás és felmérő munka folyt. A Maros Megyei Múzeum elképzelése, hogy az itt talált leleteket és épületmaradványokat helyben mutatnák be egy régészeti park kialakításával.

A település több látványossággal, vonzerővel is bír a jelenleg feltárás alatt lévő római létesítményeken kívül. A ferences rend alapított itt kolostort, melynek kriptájában számos erdélyi nemes család tagja talált végső nyugalomra. A Csúrszínház és új épülete fogadja a vendégeket, továbbá a kutatáshoz kapcsolódó Római fesztivál is hagyománnyá válik lassan Mikházán. Jelenleg is számos látogatót vonzanak ezek a kulturális látnivalók, de a település további fejlesztésével remélhetően az érdeklődők száma még tovább növelhető.

A falu a főút mellett fekszik, szinte zsákfalu, a megközelítése idáig személygépkocsival és busszal volt lehetséges, ugyanakkor a határban húzódik a Szovátát és Marosvásárhelyet összekötő kisvasút töltése. A nyomvonalon 1997 óta nem volt közlekedés, azonban a Szováta és Vármező közötti szakaszon felújították és gőzmozdonyos nosztalgiavonat jár, amit az üzemeltető tovább is tervez bővíteni.

A turisztikai fejlesztéseknek köszönhetően indokolttá vált Mikházán egy saját vasúti megálló telepítése. A falu déli végén található átkelőhely szomszédsága tűnt a legalkalmasabb helyszínnek, így az idelátogató érdeklődők a földek között, a régészeti parkon keresztül érkezhetnének a központhoz is, a templomhoz és a bővítési tervek között szereplő kilátóhoz is, amiről a feltárásokra és a falura is remek kilátás nyílik majd.

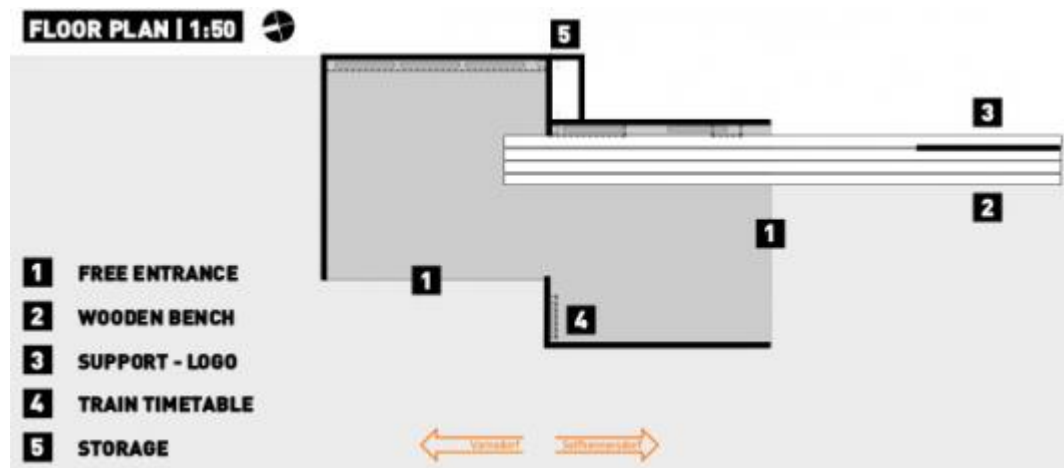
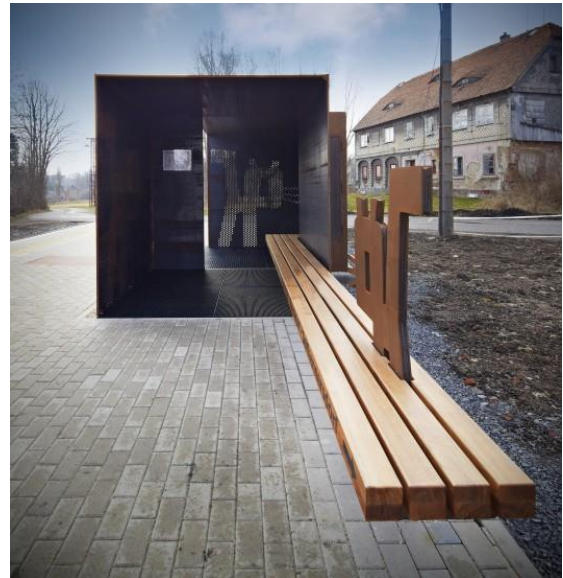


A település adottságait, jövőbeni terveit értékelve, átgondolva és azonosulva a céljaival kezdett megfogalmazódni bennünk is a saját célunk. Egy olyan megálló megtervezése, amely az ide látogató embereket útba igazítja, a tájékozódásukat megkönnyíti, tehát gyakorlatilag irányítja az érkezőket Mikháza és a kulturális látványosságok irányába. A megérkezés pszichológiájára építve és arra gondolva, hogy ez az építményünk nem egy végleges cél az emberek számára, hanem csak egy pont, ami továbbvezeti őket, egy jelképes, metaforikus kapu emelése számunkra az ideális megálló.

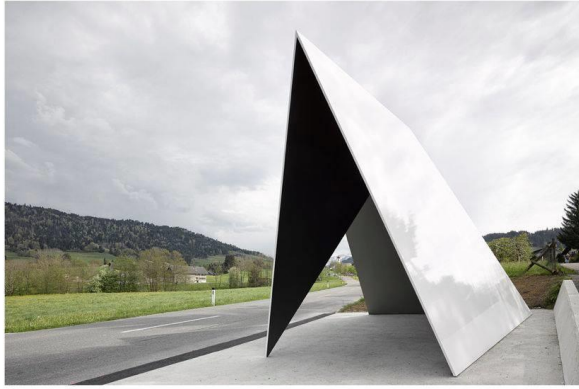
Körbenézve a tájon, a faluban és a környezeti adottságokon, rögtön egy puritán, egyszerű felépítésű, tiszta formálású épület képe kezdett el körvonalazódni a fejünkben. Egy vidéki, visszafogott környezetben - ami a falu határában, a földek között fekszik - az ember nem is tudna elképzelni egy nagyváros léptékéhez illeszkedő vasútállomást annak fejpületével és különböző szolgáltatásokat tartalmazó szárnyaival.

Ezen alap gondolatok alapján kezdtük el előképeinket is keresni. Vizsgálva a nagyvilágban található kortárs állomásokat és megállókat a minimálra törekedő, egy kis település léptékébe illeszkedő terveket vettük alaposabban szemügyre.

Egyik ilyen a Cseh Köztársaságban található Varnsdorf vasúti megállója, amely egy végtelenül egyszerű, ám játékos acéldoboz a sínek mellett, a peronon elhelyezve. Alaprajzán is látszik, hogy csupán egy fedett várakozó részből, padból és peronból áll, amit ötletesen fűzött össze a tervező, Petr ŠIKOLA, Ph.D.



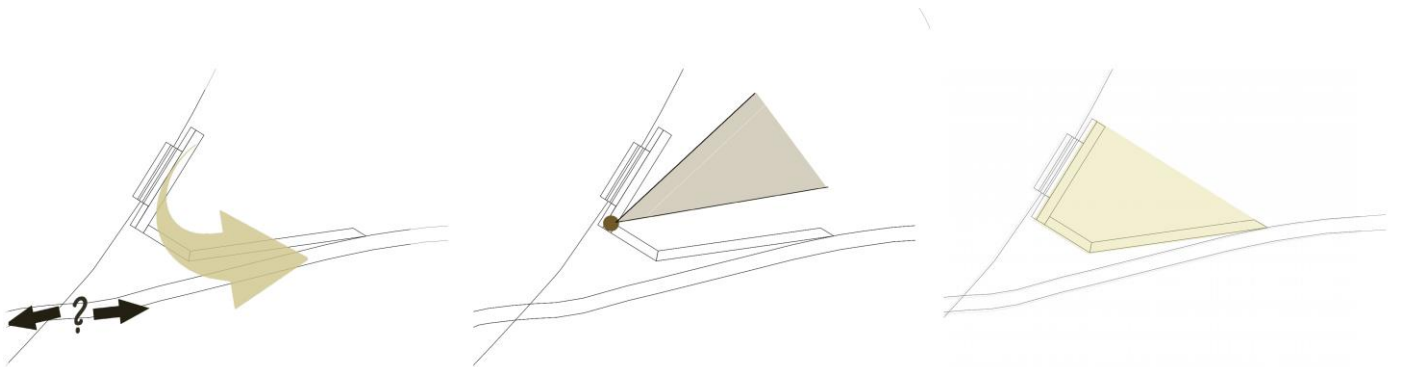
Immáron ezzel a gondolkozással és szemlélettel tovább haladva ízléses, ám továbbra is egyszerű formálású buszmegállókra találtunk építészeti példákat, melyek az előképünket és alapvető ars poeticánkat erősítették. Vannak köztük, amiket ma is használnak, de romos állapotú, régi formákban is ugyanolyan számunkra érdekes példákat sikerült felfedezni.



A célunk ekkora már tisztán meg is fogalmazódott bennünk. A mi kisvasútállomásunk (pontosabban megállónk) az embereket a falu felé irányítani kívánja mind vizuálisan, mind fizikailag, kapuként szolgálva, kijelölve a megfelelő útvonalat a kultúra felé. A földek között egyetlen épített tereptárgy van, ami a környezetében mint egy UFO jelenik meg és viselkedik, egy monolit vasbeton vasúti híd, ami a töltés alatti valaha volt vízmosásnak hagyott helyet tovafoyni. Mi ehhez igazodtunk, a környezetet és ezt az elemet is érintetlenül hagyva, a magunk UFO-ját helyeztük el a tájon.

A vizuális irányítás - illetve ebben az esetben korlátozás - a vonatról leszállva kezdődik. Az utasok ahogy lelépnek a peronra, egy irányított, dinamikus átmeneti térben, egy fallal szemben találják magukat. Így a "kapu" felé veszik az irányt, ahol elkezdődik a Mikházába vezető lényegi kulturális utazás. Az átkelőhely miatt az emberek, ha ideérkeznek a csomóponthoz, ez pusztában találják magukat, különösebb támpont nélkül az ellenkező irányba is el lehetne indulni, ha nem tudjuk hol van a település. A peron végén magasodó fal ezt szolgálja, a tekintetet és az embert továbbvezeti a megfelelő irányba. A rámpa

tetejéről már a falu és a régészeti feltárások felé lehet nézelődni. Amikor pedig már ténylegesen a falu irányába vezeti az embert a rámpa, még nagyobb látószögre tesz szert és beláthatja az egész vidéket, de ekkor már a megfelelő irányba állva, Mikházára vezet az út.



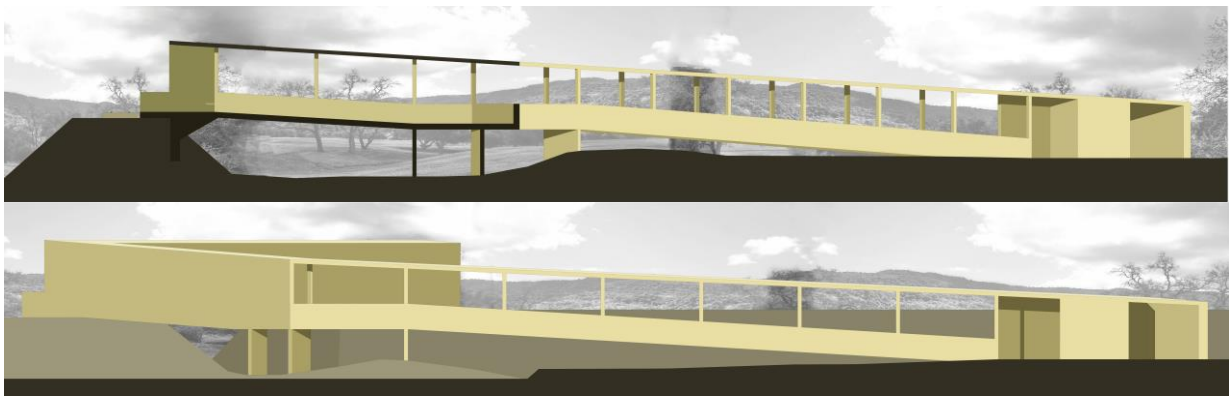
Az alaprajz és tömeg szervezésében a cél egy egységes, összefüggő tárgy (UFO) megtervezése volt. A perontól kezdve a rámpákig és tetővel bezárólag minden mellérendelt szerepet kapott.



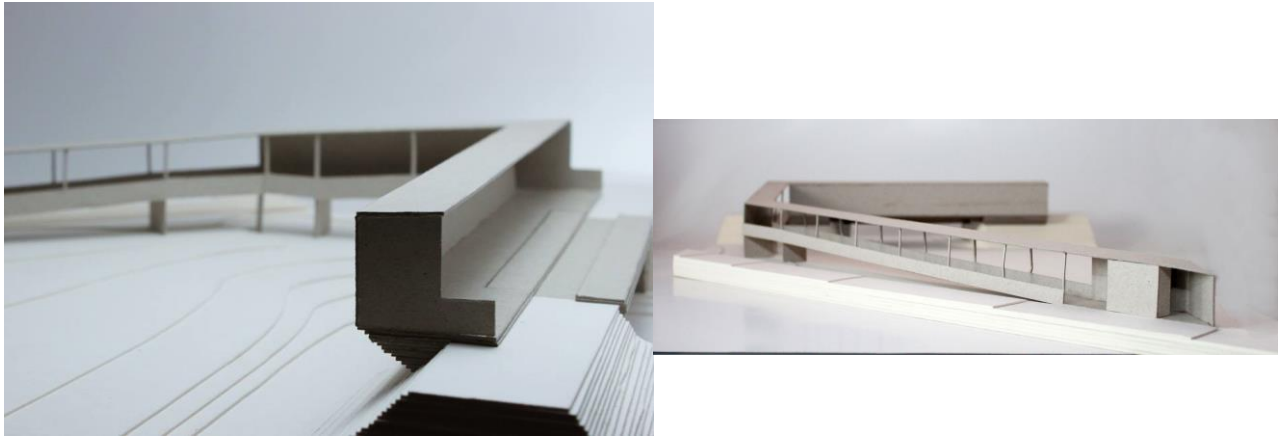
Egy visszafordító vonal mentén egy szalagra lett szervezve a közlekedés és a WC-blokk.



Tovább hangsúlyozva az egységet, egyszerűséget, összefogottságot, az egész építmény egy tetőfelület alá került, egy állandó 6%os lejtéssel (a rámpával megegyezően), a mindenhol megfelelő belmagasságra ügyelve.



A meglévő tereptárgyhoz és az egyszerűséghez igazodva, a megállónkat monolit vasbetonból gondoltuk megvalósíthatónak. Infópontként az üres falfelületeken elhelyezett teljes falfestéseket képzeltünk el.



Mi jó szívvvel és elégedetten nézünk a tervünkre, elképzeléseinknek megfelelően sikerült formát adni az ötleteinknek. A vasúti töltés oldalából az építészet eszközeivel elegáns, mégis egyszerű módon levezetve az embereket Mikháza kultúrája felé irányítva őket egy Kultúra Kapujává vált ez a megálló.

